

עֵרִים בּוֹחֵרִים

„כל הנוער שלנו, כל אלה שהם בגיל בין עשרים לשלושים יעזבו את הכיוונים הסוציאליסטיים המעורפלים ויבואו אלי.“

(הרצל)

בכנס צעירי הסתדרות הציונים הכלליים, מפלגת המרכז, ישראל הצעירה, שנערך ברמת גן הוחלט:

יופסק משטר הבילוש וההאזנה המתנכל לחופש הפרט ולחרות האזרח.

תושבת המדינה על יסודות ממלכתיים, ולא מפלגתיים, בשירותיה.

תוכננה איתנותם של מקורות התעסוקה במפלגתיות צרה.

יינתן בדירוג השכר עידוד לצעיר להתקדם במקצועו ולהגדיל את פריון עבודתו.

תפעל הממשלה בכל כוחה לרכישת ירדי אמת למדינה, למען תצא מברידותה, לא לפי שיקולי אידיאולוגיה, אלא תוך אינטרס המדינה בלבד.

תפעל הממשלה בכל האמצעים שברשותה להסביר לשכנינו כי לשלום מועדות פנינו.

תתן המדינה רחיפה מעשית לעליית צעירים בעלי מקצוע מתפוצצת הגולה למען ישתרשו בארצנו.

תתן הממשלה ידה לארגון הנוער העובד במוסדות ממלכתיים, למען יקום דור צעירים לאומי ועל-ערתו.

תוקם התישבות בלתי מפלגתית בכל אזורי הארץ למען פיתוח החקלאות והבטחת הביטחון.

הנוער נזעק לפעול למען הסתדרות הציונים הכלליים, מכיוון שהוא רואה במפלגת המרכז סיכוי יחיד לצור מדינה משגשגת המושתתת על טובת כל האזרחים והבטחת החופש שלהם.

עֵרִים בּוֹחֵרִים

במדינה

אסונות קציר הגורל

באחד מלילות השבת לפני תשעה חרשים, היה הבית בן שתי הקומות ברחוב הגפן שבקרית ביאליק הומה מרוב אורחים. היו אלה קרובים וידידים שבאו ללחוץ את ידו של בעל הבית, שמעון אורנשטיין, שחזר איתו יום מכלאו שליד פראג, לאחר שניוון למאסר עולם.

מאו ירד מן המטוס, נתלה על צווארו בנו אלי בן השבע ולא רצה להיפרד מעל אביו עד לאחר חצות.

לאה אורנשטיין, אשת החזור, והדויג הרטמן, אחותו כסופת השיער, שתיהן שב עות יסורים ומחסור, ציפו לרגע זה בכליון עיניים. עתה, משוכו לו, נתקפו שמחה גדולה ואמונה בגורל טוב יותר. השתים עברו בין האורחים הרבים, כיבודם ביד רחבה.

החופש בא. אטאט החל שמעון אורנשטיין לחזור למעגל החיים. בפורים נסע לחוות בעדלאידע התלאביבית עם אלי ה' קטן, שהתחפש כקאבובי.

הדויג הרטמן היתה מלחה יום יום את יהודית, בת הזקנים היחידה שלה, לבית הספר, חששה פן יבולע לקטנה.

אשרה של משפחת אורנשטיין היה מלא משהביא אלי הקטן עם סיום הלימודים תעודה מצויינת. בחגיגת הסיום, רקד ריקוד רועים והופיע לפני הקרואים בתרגילי התי עמלות.

ימי החופש הגיעו. לאה אורנשטיין רצ' תה שילדיה יתרחצו בים ויהנו מהבראה. הא סכרה שני חורים במושב הדייגים מכמורת, לקחה אתה את שני ילדיה, את יהודית, בתה של הדויג הרטמן, שהפצירה באמה לאפשר לה לנסוע עם בני הדוד, ועוד שני ילדים בני ידד תלאביב. יום יום רחצו הילדים, השתשעו בים.

גל הגורל. ביום החמישי שעבר חשה לאה אורנשטיין ברע, ביקשה את שכנתה להשיגה על הילדים בשעת הרחצה. אלי יהודית נכנסו בלחיות השכנה למים, קפצו, צחקו, החיזו מים, בטוחים כי לא יאונה להם כל רע מאחר שסלע גדול מכוסה עשביים הגן על המקום מפני גלים. לפתע, גאה גל, סחף את שני הילדים. אלי הספיק עוד להוציא קול מפיו, יהודית צעקה, „אמא!“ השכנה הוציאה את ילדתה הקטנה הרחק לחוף. צעקה לעורה — ואין שומע. היא שבה וחזרה למים הרדודים, שנראו כאילו לא קרה בהם דבר. הילדים נעלמו.

לפתע פלט גל את גופת יהודית הקטנה. השכנה תפשתה, הכניסה ידה לפה הקטנה. זו נשכה, סימן לחיים. האשה רצה לחוף, זעקה לעורה, ניסתה לעשות לילדה נשימה מלאכותית, אך הילדה לא הגיבה עוד. היתה זאת עוית המוות.

הצעקת החיריו את השכנים. דובי אורנשטיין, הבכור בן ה-13, מיהר והוציא את גופת אלי אחיו הקטן. הגופה כבר נספגה מים. אלי היה מת.

בשמעה את הבשורה זעקה לאה אורנשטיין: „רצחתי שני ילדים. ילדי, ילדי...“ התייפחה ללא-הרהר.

איש לא נכנס לבית. שכור רצוצ ושוטף דמעות נצמד שמעון אורנשטיין לקבר אלי בנו הקטן; בקושי עלה בידי ירדיו לנתק מקברו. הדויג הרטמן, אחו תו, כרעה על קבר בתזקונה היחידה וקרר אה: „אבוא במהרה אחריך!“ כשהיא לא חדלה ממרר בככי.

בבית בן שתי הקומות ברחוב הגפן בקרית ביאליק, בקומה העליונה, נטלה הדויג הרטמן ובלעה גלגול-שניה, מהרת לבוא אל בתה. מאמצי הרופאים השיבוה לעולם הזה. „לא, אינני רוצה!“ צעקה בשכבה בבית-החולים.

קומת הקרקע של אותו בית עמד שמעון אורנשטיין רכון אל מיטת אשתו, ניסה לנחמה. קרובים וידידים באו גם הפעם לביתו. אולם איש לא הוכנס פנימה. „אין מי שיוכל לנחמנו“, הפטיר לעומתם האב השכול.

דרכי חיים כרם המריבה

כשראה סלימן עתויה, מנכבדי הדרוזים בירקה שליד יחיעם כי קרבו ימיו למות, פנה לזקני הכפר, חילק בעזרתם את נחלתו:

חלקים שחים לחמשת בניו (מהם שנים נסרו אים) וחלקים קטנים יותר לארבע בנותיו. לעצמו הותיר רק 11 דונם כרם זיתים, חי עוד שנתיים ומת בשיבה טובה.

רצה הגורל וגם אחת מבנותיו מתה. היר רושה נחשבה כנהלת שני האחים הנשואים, שלכל אחד מהם חמשה ילדים. פרץ ריב בין השניים, כל אחד טען כי זוהי חלקתו. גם תיחכו של סאלח אבו אל-מדינה המכובד לא עור.

יום אחד, לפני כשנה, נפגשו האחים הג' צים. חמתו של נימר הצעיר על אחיו הבכור עלתה עד להשחית, הוא שלף אקדה, ירה בו פעמיים והרגו. לפני שמת, הספיק האח הבכור להאנח באוני עדים: „אחי נימר הוא שרצה אותי.“ במטרה הודה נימר: „זה בא מאללה. אני הרגתי את אחי.“

סאלח התערב. שוב נועדו זקני הכפר, ערכו סולחה כדת וכדין בין משפחות הרוצח והנרצח. ככופר הועבר כרם המריבה, שערכו 3000 ל"י, לרשות אלמנת הנרצח. הכל ראו את העניין כמיושב.

מלבד המתחן, סאלח אבו אל-מדינה הוא גירש את אשתו שילדה לו חמשה ילדים, נשא במקומה את אשת הנרצח.

לא היתה זו התפתחות מפתיעה. עוד ביד מי נעוריו היה סאלח מאוהב באשת הנרצח, ביקש לשאתה לאשה אלא שלא היה בידו המיור הדרוש. עתה זכה הוא באשה ובר' כושה כאחד — בתוספת חמשה בנים מן הבעל הראשון.

נימר הרוצח, בינתיים, הורשע בדין, חיכה השבוע לפסק דינו מפי השופט המחוזי החרי טאי בנימין זוהר.

דרכי אדם במבחן הדם

לפני שבועה חודשים יצאו שתי נשים יי את בית-החולים הסקוטי בטבריה כשבורר עזיתיהן הניקיות מחולמים. האחת, עולה מעירק, חזרה לפחונה הלוהט במערכת טברי יה. השניה, עולה מהונגריה, נסעה לאחד המושבים שליד הכנרת.

מדי פעם חזרו ונפגשו השתיים בין כתלי בית-החולים, בעת בדיקות וייעוץ רפואי, עד שלבסוף הבחינה המושבניקית כי בתה של הטברנינית חולכת ומבהירה, בעוד שבתה הופכת שחומה יותר ויותר.

בשבוע שעבר נכנסה המושבניקית לפחונה של הטברנינית בתביעה מורה: „החזירי לי את בתי וקחי ממני את בתך, אני בטוחה שהחליפו את הבנות בבית-החולים.“

התביעה לא נתקבלה: „מה את חושבת לך, וכי אין בעירק בנות גינניות? זוהי בתי ולא אפרד ממנה.“ המושבניקית לא התייאשה, החלה לבוא מדי יום ביומו למעי ברה וחזרה על תביעתה העקשנית.

בראשית השבוע שבו שתי הנשים ונפי גשו בבית-החולים. הבנות הובאו לבדיקת דם אשר תקבע סופית את שייכותן. השתיים חזרו לבתיהן, מחכות בקוצר-רוח לתוצאות הבדיקה. המושבניקית הסתגרה בביתה הי קטן, ואילו הטברנינית הקימה צעקות במעי ברה: „לא אתן את בתי, בדיקות או לא בדיקות! אהרוג אותה, אך לא אתננה, אני אוהבת אותה!“

* לדרוזים אסור לשאת יותר מאשה אחת בבת אחת.
** המערכת שומרת שמותיהן בסוד עד לגמר בירור הפרשה.

הארץ

750 אורחים בניהם שרי ממשלה... צמרת צה"ל ואנשי הסגל הדיפלומאטי, השתתפו היום במס בה לרגל חזה הלאומי של ארצות-הברית. (מעריב).

בתיא הויפטמן, רמת-גן

בחזיית המערב אין כל חדש.

שלמה קפלן, האחראי למוסיקה של

זעל הזמריה. (מעריב).

עוזי צור, נתניה

שיר המעילות.

הגנרל ברנס ורועצו יצאו הבוקר ל-

עזה. (ידיעות אחרונות).

ר. עטר, חולון

„ורעצו ירצצו את בני ישראל“ (שופ'

טים י, ח).